

～ Prologas ～

Nekenčiu savo kairės rankos. Negaliu į ją žiūrėti. Nekenčiu, kai ji trūkčioja, dreba ir primena, kad nebeturiu tapatybės. Bet vis tiek žiūriu, nes ji taip pat primena, kad aš surasiu tą berniuką, kuris atėmė iš manęs viską. Aš nužudysiu tą berniuką, kuris sunaikino mane, ir padarysiu tai kairiąja ranka.

~ 1 ~

Nastia

Mirti nėra taip blogai, kai kartą tai patiri.

O aš patyriau.

Aš nebebijau mirties.

Bijau viso kito.

Rugpjūtis Floridoje reiškia tris dalykus: karštį, slegiančią drėgmę ir mokyklą. *Mokykla*. Nelankiau jos daugiau nei dvejus metus. Nebent skaičiuotum pamokas prie virtuvės stalo su mama, o aš šito neskaičiuoju. Šiandien penktadienis. Mano baigiamieji metai mokykloje prasideda pirmadienį, tačiau aš dar neužsiregistravau. Jei nepadarysiu to šiandien, pirmadienio rytą neturėsiu tvarkaraščio ir teks laukti raštinėje, kol jį gausiu. Mielai išvengčiau tos nevykusios scenos iš devintojo dešimtmečio filmo, kur aš įeinu pavėlavusi pirmąją mokslo metų dieną ir visi turi mesti savo darbus, kad paspoksotų į mane. Nors tai ir nebūtų pats blogiausias man nutikęs dalykas, bet vis tiek būtų nemalonu.

Mano teta įsuka į Mil Kriko bendruomenės mokyklos stovėjimo aikštelę. Ši mokykla niekuo nesiskiria nuo kitų. Išskyrus puvėsių spalvos sienas ir pavadinimą iškaboje, ji lygiai tokia pati kaip ir toji, kurią lankiau anksčiau. Margo — ji neleidžia vadinti savęs teta, nes tada jaučiasi sena — patildo visą kelią plyšavusį radiją. Laimei, važiuoti teko neilgai, nes didelis triukšmas mane erzina. Mane dirgina ne pats garsas, o tai, kad jis garsus. Stiprūs garsai užgožia švelnesnius, būtent tylių garsų ir reikia bijoti. Dabar esu gana rami, nes

sėdžiu automobilyje, jame aš paprastai jaučiuosi saugiai. Atviroje erdvėje niekada nesijaučiu saugi.

— Tavo motina tikisi, kad baigusios čia jai paskambinsime, — sako man Margo.

Mano mama tikisi daugelio dalykų, kurių niekada negaus. Apskritai jos prašymas paskambinti nėra didelis dalykas, tačiau tai dar nereiškia, kad jis bus išpildytas.

— Galėtum bent jau parašyti jai žinutę. Tris žodžius. *Užsiregistravau. Viskas gerai.* O jei kartais ištiktų kilniaširdiškumo priepuolis, pabaigoje galėtum netgi pridėti tą mažą besišypsantį veiduką.

Kreivai nužvelgiu tetą iš keleivio vietos. Margo jaunesnė už mano motiną visa dešimčia metų. Ji beveik visais atžvilgiais skiriasi nuo mano mamos. Netgi nepanaši į ją, o tai reiškia, kad nepanaši ir į mane, nes aš esu kaip iš akies traukta mano motina. Margo — pilkšva blondinė mėlynomis akimis ir amžinu įdegiu, kurį lengvai palaiko dirbdama naktimis ir snausdama prie baseino dienomis; nors ji slaugytoja ir turėtų geriau žinoti. Mano oda blyškiai balta, akys tamsiai rudos, o plaukai ilgi, banguoti ir beveik juodi. Ji atrodo tarsi iš įdegio kremos reklamos. Aš atrodau tarsi lavonas. Būtų kvaila manyti, kad mudvi esame giminės, net jei tai viena iš nedaugelio tiesų apie mane.

Jos veide vis dar neblėsta toji pasipūtėliška šypsena, sakanti, kad net jei ji ir neįtikino manęs nuraminti motiną, tai bent jau pasėjo mažytę kaltės sėklą. Margo neįmanoma nemėgti, net jei labai, labai stengtumeisi, o tai verčia mane jos šiek tiek nekęsti, nes aš niekada nebūsiu viena iš tų žmonių. Ji priėmė mane ne todėl, kad neturėčiau kur eiti, bet todėl, kad niekur kitur neištvėčiau. Jos laimei, mudvi matysimės tik prabėgomis, nes kai prasidės pamokos, retai kada abi būsimė namuose tuo pačiu metu. Nors vis tiek abejoju, ar vieniša moteris, ką tik įžengusi į ketvirtą dešimtį, trokštų gyventi su paniurusia, pikta paaugle. Aš tikrai nenorėčiau, bet aš nesu labai gera. Galbūt todėl kaip iš pragaro sprukau nuo žmonių, kurie labiausiai mane myli. Jei tik galėčiau būti viena, tai ir būčiau. Su ma-

lonumu. Jau geriau gyventi vienai nei apsimitinėti, kad tau viskas gerai. Tačiau jie nesuteikė man tos galimybės. Todėl apsisprendžiau gyventi su žmogumi, kuris bent jau nemyli manęs taip stipriai. Esu dėkinga Margo. Nors nesakysiu jai šito. Aš nieko jai nesakau. Pa-prasčiausiai nesakau.

Kai įžengiu į vidų, raštinė dūzgia kaip bičių avilys. Skamba telefonai, burzgia kopijavimo aparatai, aidi balsai. Prie priėmimo stalo išsirikiavusios trys eilės. Aš nežinau, į kurią stoti, todėl pasirenku esančią arčiausiai durų ir tikiuosi geriausio. Margo įsliuogia paskui mane ir tučiuojau nusitempia į šoną, pro visas tas eiles, tiesiai prie administratorės. Jai pasisėkė, kad pamačiau ją įeinančią, nes kitu atveju tą pačią akimirka, kai tetos ranka palietė manąją, Margo būtų atsidūrusi veidu ant grindų ir priremta keliu į nugarą.

— Mes esame susitarusios su ponu Armuru, direktoriumi, — valdingai pareiškia ji.

Margo atsakinga suaugusioji. Šiandien ji atlieka mamos vaidmenį. Paprastai šios savo pusės ji nedemonstruoja. Jai labiau patinka šau-nios tetos vaidmuo. Margo savų vaikų neturi, todėl ši situacija jai nėra gerai žinoma. Administratorė, maždaug penkiasdešimties, nemaloni-os išvaizdos moteris, mosteli į porą kėdžių prie uždarytų tamsaus medžio durų.

Mums tenka laukti vos kelias minutes, ir manęs niekas nepastebi, neatpažįsta. Anonimiškumas — puiku. Įdomu, ar ilgai tai truks. Aš nužvelgiu save. Šiam susitikimui nesiruošiau. Tikėjaisi, jog ateisiu, užpildysiu dokumentus, įduosiu imunitetinę kortelę ir tuo viskas baigsis. Nesitikėjau tokio mokinių antplūdžio raštinėje. Aš mėviu džinsus, vilkiu juodus marškinėlius su V formos iškirpte; drabužiai šiek tiek — na taip, gerokai — aptempti, tačiau akies nerėžia. Užtat rinkdamasi batelius pasistengiau. Juodi aukštakulniai. Keturi su puse colio beprotybės. Aviu juos ne dėl to, jog man trūktų ūgio, nors jo man iš tiesų trūksta, tačiau norėdama sudaryti įspūdį. Šiandien būčiau nesivarginusi, tačiau man reikia praktikos. Avėdama batelius jau visai neblogai išlaikau pusiausvyrą, tačiau pagalvo-

jau, kad generalinė repeticija nepakenktų. Nenorėčiau savo pirmą dieną mokykloje klestelėti ant užpakalio.

Dirsteliu į laikrodį ant sienos. Sekundžių rodyklė šokinėja pirmyn atgal mano galvoje — per visą tą šurmulį negirdžiu tiksėjimo. Gaila, kad negaliu išjungti triukšmo šiame kambaryje. Jis trikdo. Per daug garsų vienu metu, ir mano smegenys mėgina juos išskirti, surūšiuoti į mažas tvarkingas krūveles, tačiau tai neįmanoma, nes aparatų ir balsų srautai susilieja į vieną. Aš nervingai gniaužau kumštį ant kelių ir viliuosi, kad mus greitai pakvies.

Po kelių minučių, kurios ima atrodyti kaip valanda, sunkios medinės durys atsidaro, ir maždaug keturiasdešimtmetis vyras su bjauriais marškiniais bei kaklaraiščiu palydi mus į vidų. Nors ir prastai apsirengęs, jis atrodo gan neblogai. Pernelyg gerai kaip direktorius. Jis šiltai nusišypso ir vėl įsitaiso didžiuliam odiniame krėse už savo stalo. Stalas įspūdingas. Per didelis šiam kabinetui. Akivaizdu, kad bauginti turėtų baldai, nes pats žmogus jokios baimės nekelia. Dar nespėjus vyriškiui prabilti, aš priklijuoju jam nuolaidaus tipo etiketę. Tikiuosi, neklystu. Man tokio prireiks.

Aš klesteliu į vieną iš dviejų tamsiai raudonų odinių krėslų priešais pono Armuro stalą. Margo susmenga į krėslą šalia manęs ir pradeda savo giesmę. Keletą minučių klausausi, kol ji aiškina apie mano „išskirtinę situaciją“. *Išskirtinė situacija, tikrai*. Kai teta ima kloti smulkmenas, pastebiu, kaip ponas Armuras žvilgteli į mane. Tada įsižiūri atidžiau, jo akys šiek tiek išsiplečia, ir aš sugaunu jose atpažinimo blyksnį. Taip, tai aš. Jis prisimena mane. Jei būčiau pabėgusi toliau, galbūt šito nė nebūtų. Mano vardas beveik nieko nereikštų. Veidas reikštų dar mažiau. Tačiau aš esu vos už dviejų valandų kelio nuo epicentro, ir jei nors vienas žmogus mane atpažins, iškart atsidursiu ten, kur buvau. Negaliu taip rizikuoti, todėl sėdžiu čia, pono Armuro kabinete, likus trims dienoms iki baigiamųjų mokslo metų pradžios. Viskas paskutinę minutę. Bent jau tai ne mano kaltė. Tėvai įnirtingai priešinosi mano išvykimui, bet galiau-

siai nusileido. Turbūt turėčiau padėkoti už tai Margo. Nors, manau, padėjo ir tai, jog sudaužiau savo tėvui širdį. Ir veikiausiai visi jautėsi tiesiog pavargę.

Aš jau visiškai nebegirdžiu pokalbio, tačiau įnirtingai tyrinėju Armuro kabinetą. Beveik nėra į ką žiūrėti: pora vazonų, kuriuose gėlės, regis, prašosi būti palaistytos, keletas šeimos nuotraukų. Ant sienos kabo Mičigano universiteto diplomai. Jo pirmas vardas yra Alvis. *Cha*. Koks čia sumautas vardas, Alvis? Man atrodo, kad jis netgi nieko nereiškia, bet aš būtinai pasitikrinsiu. Mano galvoje sukasi galimi variantai, kai pamatau, kaip Margo ištraukia aplanką ir ištisia jam. Gydytojo užrašai. Visas pluoštas. Kol direktorius varto dokumentus, mano žvilgsnį patraukia senovinis metalinis drožtukas ant jo stalo. Kaip keista. Stalas brangus, įmantrus vyšnios medžio baldas, nieko panašaus į tą pramoninį šlamštą, kurį gauna mokytojai. Kam jam toks senovinis drožtukas, nesuprantu. Visiška prieštara. Norėčiau jo paklausti. Tačiau tik sutelkiu dėmesį į reguliuojamas pieštukų skylės ir tingiai svarstau, ar į kurią nors iš jų tilptų mano mažasis pirštas. Mąstau, ar labai skaudėtų jį padrožti, ar daug būtų kraujo, kai išgirstu, kaip pasikeičia pono Armuro tonas.

— Visiškai?

Jis, rodos, sunerimęs.

— Visiškai, — patvirtina Margo. Ji nepriekaištingai įsijautusi į dalykiškos moters vaidmenį.

— Suprantu. Ką gi, pažiūrėsime, ką galime padaryti. Pasirūpinsiu, kad mokytojai būtų informuoti iki pirmadienio. Ar ji jau užpildė pamokų prašymo formą?

Ir mes sklandžiai prieiname tą dalį, kur ponas Armuras pradeda kalbėti tarsi manęs nė nebūtų kabinete. Margo paduoda prašymą, ir jis greitosiomis permeta jį akimis.

— Nunešiu jį į mokymo skyrių, kad iki pirmadienio sudarytų tvarkaraštį. Negaliu pažadėti, kad ji gaus visus šiuos pasirinktus dalykus. Dauguma klasių jau pilnos.

— Mes suprantame. Esu tikra, kad padarysite viską, kas įma-

noma. Esame dėkingos už bendradarbiavimą ir, žinoma, už jūsų diskretiškumą, — priduria Margo.

Tai perspėjimas. Pirmyn, Margo. Nors, manau, tai nebūtina. Jaučiu, kad jis nuoširdžiai nori padėti. Be to, manau, šalia manęs jis jaučiasi nesmagiai, o tai reiškia, kad veikiausiai tikisi matyti mane kaip galima rečiau.

Ponas Armuras palydi mus iki durų, paspaudžia ranką Margo ir beveik nepastebimai linkteli man, išspaudęs tokią nenatūralią šypsena, kuri gali reikšti ir gailestį, ir panieką. Tada skubiai nukreipia akis. Jis išseka paskui mus į raštinės chaosą, paprašo minutėlę luktelėti, o pats su mano dokumentais nuskuba koridoriumi į mokymo skyrių.

Aš apsižvalgau, keletas jau anksčiau matytų žmonių tebelaukia eilėje. Mintyse padėkoju visiems dievams, kurie vis dar tiki manimi, už išankstinę registraciją. Geriau liežuviu išlaižyčiau kilnojamojo tualetu vidų, nei dar minutę kentėčiau šią kakofoniją. Mes stovime prie sienos kaip įmanoma toliau nuo kitų. Tuščių kėdžių nėra. Žvilgtelį į eilės pradžią, kur pilkšvas blondinas Kenas kerinčiai šypsosi poniai Nemaloniajai kitapus stalo. Ponia Nemalonioji dabar patenkinta maudosi šio berniuko flirto auroje. Nekaltinu jos. Jis iš tų gražuoliukų, kurie kadaise save gerbusias moteris paverčia visiškomis kvaišomis. Įtempiu ausis, stengdamasi nugirsti jų pokalbį. kažkas dėl raštinės padėjėjo darbo. *Ak, tingus niekšelis*. Vaikinas pakreipia galvą ir pasako kažką, kas prajuokina poniją Nemaloniąją, ir ji nuolankiai papurto galvą. Jis laimėjo, kad ir ko būtų atėjęs. Stebiu, kaip pasikeičia jo žvilgsnis. Jis irgi tai žino. Aš beveik priblokšta. Kol vaikinas laukia, durys vėl atsidaro, ir pro jas įžengia siaubingai daili mergina. Ji žvalgosi, kol pastebi jį.

— Dru! — šukteli mergina perrėkdama triukšmą, ir visi atsisuka. Ji, regis, nė nepastebi to. — Aš neketinu sėdėti visą dieną automobilyje! Greičiau gi!

Stebiu tą merginą, kol ji svaido žaibus. Blondinė kaip ir jis, tik jos plaukai šviesesni, tarsi visą vasarą būtų praleidusi saulėje. Ji akivaizdžiai traukia akį, ypač ta pilna krūtinė po rožine palaidinu-

ke. Prie palaidinukės maniakiškai priderinta tokios pat spalvos rožinė „Coach“ rankinė. Vaikiną pralinksmina jos nepasitenkinimas. Matyt, ji jo mergina. Tinkama pora, pagalvoju. *Kelnaites tirpdantis Kenas kartu su pasipūtusia princese Barbe: pridedami neįtikėtini matmenys, dizainerio kurta rankinė ir pasipiktinęs žvilgsnis!* Jis kilsteli pirštą prašydamas minutėlę luktelėti. Juo dėta pasirinkčiau kitą pirštą. Apie tai pagalvojusi kreivai šypteliu, pakeliu akis ir pamatau, kad jis žvelgia į mane ir šelmiškai šypsosi.

Už jo ponia Nemalonioji paskubomis kažką pažymi ant jo prašymo ir pasirašo apačioje. Ji ištiesia jam lapą, tačiau vaikiną tebežiūri į mane. Aš parodau į ją ir kilsteliu antakius. *Negi pamiršai, ko čia atėjai?* Vaikiną nusisuka, paima lapą, padėkoja jai ir mirkteli. Jis mirkteli menopauzinio amžiaus raštinės darbuotojai. Jis toks akivaizdžiai įžūlus, kad tai beveik daro įspūdį. *Beveik.* Ji vėl papurto galvą ir mosteli durų link. *Puikiai sužaista, Kenai, puikiai.*

Kol aš smaginuosi stebėdama raštinės dramą, Margo šnibždasi su moterimi, mano manymu, mokymo skyriaus psichologe. Dru, kuri man baisiai norisi vadinti Kenu, tebestovi prie durų ir kalbasi su pora vaikinų, laukiančių eilės gale. Įdomu, ar jis tyčia erzina Barbę. Atrodo, tai paprasta.

— Eime.

Margo prieina ir nusiveda mane išėjimo link.

— Atsiprašau! — šaižiai šūkteli moteris mums pavymui. Visi eilėje draugiškai atsisuka ir sužiūra į moterį, mojuojančią aplanku mano pusėn. — Kaip tarti šį vardą?

— NAS-tia, — ištaria Margo, ir aš susitraukiu viduje, aštriai jausdama aplinkinių žvilgsnius. — Nastia Kašnikova. Tai rusiškas vardas.

Paskutinius žodžius ji meta per petį, kažkodėl akivaizdžiai patenkinta savimi, ir tada mudvi išeiname pro duris lydimos į nugarą susmeigtų žvilgsnių.

Kai prieiname prie automobilio, teta iškvėpia ir vėl tampa Margo, kurią aš pažįstu.

— Ką gi, ši kliūtis įveikta. Kuriam laikui, — priduria ji. Tada nušvinta akinama amerikietiška šypsena. — Ledų? — klausia, nors iš balso atrodo, jog Margo jų reikia labiau nei man.

Aš nusišypsau jai, nes net pusę vienuoliktos ryto į šį klausimą yra tik vienas atsakymas.